

Din sala de operații

Salvatore Di Stefano, 42 de ani, supranumerar la Opus Dei, este chirurg cardio-vascular la CHU Valladolid. Maria, soția sa este infirmieră.

29.06.2013

De curând ați făcut o experiență cu totul nouă...

Într-adevăr. Este vorba de un implant chirurgical direct de celule sușe din măduva osoasă în regiunea afectată de infarct a inimii, aflată în faza supraactivă, adică precoce. Din

câte știu eu nicăieri în lume nu s-a realizat până acum un implant de acest gen. Am cerut familiei și prietenilor să se roage pentru mine. Slavă Domnului, totul s-a terminat cu bine.

Sunteți obișnuit cu provocări de acest gen ?

Nu te obișnuiești niciodată cu așa ceva. Întotdeauna este în joc viața unui om. Este foarte grav. În afară de intervențiile chirurgicale de rutină eu am participat la mai mult de șaizeci de grefe cardiace. Ultima dată alătăieri. M-au chemat la ora unu noaptea pentru un consult cardiologic la Valencia. Ne-am întors cu avionul. La ora șase dimineața am trecut la grefarea acestei inimi noi pe pacientul din Valladolid. Am câștigat experiență, dar tot nu te poți obișnui.

Relația dvs. cu pacienții este una firească ?

Încerc să văd în oricine omul și pe fiul lui Dumnezeu care suferă, întotdeauna în condițiile sale proprii. Cu competență profesională, cu o relație agreabilă cu medicul, informații amănunțite, cu o vorbă bună, toate acestea sunt un balon de oxigen pentru cel bolnav. În felul acesta poate să-și suporte boala cu mai mult optimism.

Pacienții dvs. sunt informați despre operațiile de mare risc ?

Încerc să o fac cât mai delicat, dar cu toată sinceritatea. Încerc să-i liniștesc. De fapt bonavul preferă să intre în sala de operație știind ce se poate întâmpla. Acest lucru m-a făcut să mă gândesc la cuvintele lui Dumnezeu : « Adevărul vă va face liberi. » Această propoziție cu un profund conținut teologic are în egală măsură o realitate palpabilă la nivel psihic. Isus Cristos a fost deopotrivă un psiholog extraordinar.

Sigur că dacă am ocazia și este vorba de catolici le sugerez să se vadă cu un preot. Eu nu am decât răspunsuri pozitive. La fel, dacă îl văd pe preot la sala de operație îl previn că pacientul riscă să moară. Preotul îi acordă o absoluțiune *sub conditione* și taina ungerea bolnavilor care are și capacitatea de a vindeca. Adesea s-a întâmplat ca pacientul să se recupereze într-un mod absolut miraculos. Colegii mei consideră că așa ceva este absolut firesc.

În acest sens spiritul lui Opus Dei m-a ajutat enorm de fiecare dată. Între altele mă rog în fiecare zi o jumătate de oră, merg în fiecare zi la liturghie. În rugăciunile mele îmi revăd toți pacienții, mai cu seamă pe aceia pe care îi voi opera în acea zi. Continui să mă rog în drum spre spital și înainte de operație. Mă încredințez cu totul lui Dumnezeu, mă concentrez pe tehnica chirurgicală și

mă rog de cum apare cea mai mică dificultate.

Stați în operație ore în șir ?

În sala de operație timpul nu mai contează. Mă străduiesc să fac cât pot mai bine fără a mă uita vreodată la ceas. Apoi îmi vizitez pacienții de două ori pe zi și le urmăresc evoluția și în weekend. Sfântul Josemaría m-a învățat să mă străduiesc ca în munca mea să fac totul perfect și să-mi depășesc limitele zi de zi.

Copii dvs. vă apreciază munca ?

Am cinci copii cu vârste între 14 și 6 ani. Am făcut o înțelegere : ei se roagă pentru pacienții mei și eu mă rog pentru ei când au examene.

Și soția dvs ?

Maria este infirmieră. Știe riscurile profesiei mele. Pentru mine sprijinul ei este esențial în orice moment.

Dacă sunt chemat la o urgență, și asta se întâmplă foarte des, nu zice nimic când mă vede plecând sau când trebuie să renunțe la o cină, să anuleze o excursie, să schimbe cu totul un plan de călătorie. De altfel ea mă ajută enorm să-mi păstrez buna dispoziție în timpul perioadelor de stres. « ea m-a învățat spaniola și tot ce am mai bun » așa îmi place mie să zic.

Având cinci copii mai găsiți și timp doar pentru voi doi ?

Nu e chiar ușor, dar încercăm mereu. Lucrăm zi de zi în schimburi, hotărâm împreună în tot ce privește casa și copiii. Suntem mereu la unison. În plus am și un cabinet particular și ea este infirmiera mea. Încercăm să participăm împreună la congrese și, dacă este posibil, vine cu mine la mesele cu colegii.

Aveți sarcini acasă ?

De obicei eu sunt cel care gătește, cred că sunt un bucătar bun iar ea aranjează masa. Ne ocupăm împreună de copii și îi supraveghem în tot ce ține de școală. Ne povestim lucruri amuzante, cântăm, jucăm ping-pong, playstation, ne plimbăm, mergem cu barca, cu bicicleta, jucăm fotbal...

Copiii se distrează bine cu noi, iar proiectele lor « inoportune » sunt doar amânate. Firește că cei mai mari apreciază proiectele noastre pe care le găsesc și mai interesante de pildă decât « brambureala » pe care o practică prietenii lor. Ne rugăm înainte de masă ne spunem rozariul și în mașină și toate celelalte rugăciuni care se spun în orice casă de creștini.

Cum s-a întâmplat că un sicilian ca dvs. s-a stabilit în Spania ?

Am întâlnit-o pe Maria într-o sală de operații al începutul unei perioade

de stagiu la clinica universitară din Navarra. Tocmai sosisem din Catania, unde-mi terminasem studiile. După un an și jumătate ne-am căsătorit la Torreciudad. Ieșind din biserică ea mi-a zis : « Acum când legătura noastră este indestructibilă nimeni n-ar mai putea să ne facă să părăsim Spania. » Așa că am rămas, era în firea lucrurilor, nu puteam să fac altfel. Viața mea a căpătat o cu totul altă dimensiune.
